

Sygn. akt VI Ka 270/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Jolanta Kopec

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013r.

sprawy **S. S.**

obwinionego z art. 65 § 2 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 21 stycznia 2013r. sygn. akt II W 1090/12

uchyla zaskarżony wyrok wobec obwinionego S. S. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 270/13

UZASADNIENIE

S. S. obwiniony był o to, że w dniu 23.07.2011 r. ok. godz. 23.20 na ul. (...) w J. wbrew swojemu obowiązkowi nie udzielił informacji dotyczących swoich danych osobowych, tj. o wykroczenie z art. 65 § 2 kw.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. IIW 1090/12 uznał obwinionego S. S. za winnego tego, że w dniu 23.07.2011 r. ok. godz. 23.20 na ul. (...) w J. wbrew obowiązkowi nie udzielił funkcjonariuszowi Straży Miejskiej wiadomości ani dokumentów co do własnej tożsamości, tj. wykroczenia z art. 65 § 2 kw i za to na podstawie art. 65 § 1 w zw. z § 2 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych i na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow, zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony, który zarzucił:

1. nieważność postępowania – wobec pozbawienia obwinionego możliwości obrony przez nie wysłuchanie przez Sąd Rejonowy S. S., uniemożliwienie złożenia wyjaśnień i wniosków dowodowych,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na bezzasadnym i bezpodstawnym przyjęciu, iż obwiniony dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 65 § 2 kw,
3. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych mających wpływ na wydanie orzeczenia poprzez nie dopuszczenie dowodu z przesłuchania obwinionego oraz przesłuchania wskazanych przez obwinionego świadków na istotne okoliczności mające wpływ na wydanie orzeczenia.

Stawiając powyższe obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia, zniesienie postępowania przed Sądem I instancji w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, wniósł także o zasądzenie na rzecz obwinionego zwrotu kosztów postępowania w sprawie wg norm przypisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego co do istoty okazała się słuszna, co musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż w razie nieusprawiedliwionej nieobecności obwinionego, który otrzymał wezwanie na rozprawę, sąd przeprowadza rozprawę zaocznie i to choćby nie dysponował wyjaśnieniami obwinionego z czynności wyjaśniających (art. 71 § 4 zdanie pierwsze in principio kpow). Sąd może jednak uznać obecność obwinionego na rozprawie za konieczną i wówczas postanowieniem zarządzić jego zatrzymanie i doprowadzenie (art. 71 § 4 zdanie drugie kpow), a samą rozprawę odroczyć po uprzednim przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w tym przesłuchania świadków, którzy się stawili (art. 71 § 4 zdanie pierwsze in fine kpow).

Obwiniony S. S. został prawidłowo wezwany na termin pierwszej rozprawy w dniu 20 grudnia 2012 r. Z zarządzenia o wyznaczeniu rozprawy wynika, iż wezwanie to miało zostać mu doręczone wraz z pouczeniem o sposobie usprawiedliwiania nieobecności w sądzie, jednakże na podstawie treści zwrotnego poświadczenia odbioru wezwania (k. 26) nie sposób zweryfikować, czy stosowne pouczenie zostało obwinionemu przesłane. S. S. na rozprawę nie stawiał się, nie usprawiedliwiając swojej nieobecności. Kolejny termin rozprawy został wyznaczony na dzień 21 stycznia 2013 r. Obwiniony na termin rozprawy został wezwany prawidłowo, gdyż wezwanie zostało odebrane w dniu 17 stycznia 2012 r. przez osobę uprawnioną do odbioru przesyłki (k. 37). W dniu rozprawy obwiniony poinformował telefonicznie sekretariat Wydziału II Karnego Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, iż nie stawi się w sądzie, gdyż jest chory, a zwolnienie lekarskie przesłał pocztą. Z notatki urzędowej na k. 32 nie wynika, czy S. S. domagał się odroczenia rozprawy czy też nie. Sąd I instancji ponownie na podstawie art. 71 § 4 kpow rozprawę przeprowadził zaocznie. W dniu 22 stycznia 2013 r., po wydaniu wyroku zaocznego obwiniony złożył zaświadczenie lekarskie, nieodpowiadające wymogom formalnym zaświadczenia o niezdolności do stawiennictwa w sądzie, prosząc o usprawiedliwienie jego nieobecności na rozprawie.

Sąd I instancji nie dysponował ani wyjaśnieniami obwinionego z czynności wyjaśniających, ani też S. S. nie złożył w toku postępowania żadnych wniosków dowodowych. Dopiero we wniesionym środku odwoławczym zakwestionował, ażeby to on był sprawcą wykroczenia, skoro na posesji przy ul. (...)wraz z nim zamieszkiwało wówczas trzech innych mężczyzn. Skarżący przy tym nie odniósł się do zeznań S. P., który wskazywał, że rozpoznał obwinionego ze wcześniejszych interwencji.

Oczywistym jest, iż przedłożone przez obwinionego zwolnienie lekarskie nie odpowiada wymogom określonym w art. 117 § 2a k.p.k. w zw. z art. 38 § pow. Jednakże w sytuacji, gdy S. S. w dniu rozprawy poinformował Sąd, iż nie może się stawić na rozprawie z powodu choroby, a następnie przesłał zwolnienie lekarskie, co należało traktować jako wyraz jego woli uczestniczenia w rozprawie a brak dowodu, iż S. S. został prawidłowo pouczone o zasadach usprawiedliwiania nieobecności z powodu choroby to uznanie przez Sąd I instancji, iż obwiniony nie usprawiedliwił swej nieobecności na rozprawie było dowolne i nieuprawnione. Jeżeli Sąd Rejonowy powziął wątpliwości co do rzetelności przekazanej telefonicznie informacji, to powinien odroczyć rozprawę i zażądać przedłożenia określonego przepisami prawa usprawiedliwienia lekarskiego. Przedsięwzięte bowiem przez obwinionego czynności, tj. powiadomienie sądu telefonicznie o chorobie, a także przesłanie zaświadczenia lekarskiego to potwierdzającego, nie może być interpretowane inaczej niż przejaw woli uczestniczenia w rozprawie i złożenia wyjaśnień. W innym przypadku bowiem S. S. nie podejmowałaby tych czynności. Skoro obwiniony zatem chciał uczestniczyć w rozprawie i wskazał na przyczynę swej nieobecności, usprawiedliwionej w okolicznościach sprawy, informując o przyczynach nieobecności na rozprawie, to prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność naruszało jego prawo do obrony. (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 25 listopada 2003r. w sprawie II AKa 196/03 Prok. I Pr.

2004/7-8/35). W sytuacji zaś przyjętej przez obwinionego linii obrony, kwestionującej, iż to on był osobą, z którą rozmawiali strażnicy miejscy w dniu zdarzenia udział obwinionego w rozprawie należy uznać za konieczny.

Sąd zasła konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy umożliwi obwinionemu udział w rozprawie głównej oraz złożenie wyjaśnień, odpowiednio stosując przepis art. 71 § 4 k.p.w. Dopiero po wyjaśnieniu okoliczności podnoszonych przez skarżącego we wniesionym środku odwoławczym Sąd podda całokształt zgromadzonego materiału dowodowego ocenie w granicach przewidzianych art. 7 k.p.k. i poczyni swobodnie ustalenia faktyczne, które będą mogły stanowić podstawę stanowczego rozstrzygnięcia.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w sentencji wyroku.